

ikke på forhånd vide eller sige, hvad resultatet bliver. Det er jo det, der er hele pointen.

Her kan man ikke forvente eller forlange, at de private erhvervsvirksomheder går ind og kaster pengene i grundforskning. Det er en offentlig opgave, og den bliver udsultet af denne regering. Man har altså ikke blik for fremtiden.

På samme måde er det med uddannelsesområdet. Det, der er det allervæsentligste, er: Hvordan udvider vi arbejdsstyrken fremover? Det gør vi ved at investere i et bedre arbejdsmiljø, og det gør vi ved at investere i forebyggelse. Hvad har regeringen og Dansk Folkeparti lavet på de områder? Intet! Og de forslag, vi andre er kommet med, er blevet fejtet af bordet. Der var ingen interesse for forhandling.

Derfor må man konstatere, at de ændringsforslag, der er blevet resultatet af regeringens finanslovudspil, er, at vi har en meget kortsigtet, snæversynet finanslov, der bare skal klare dagen og vejen. Så er der lidt afgiftslettelser hist og pist, men der er ingen investeringer i fremtiden, og der er ingen hjælp til de socialt udsatte grupper. Det er det, der er resultatet af den her finanslov.

Derfor er jeg glad for, at oppositionen med de ændringsforslag, vi har stillet sammen, som er få, men væsentlige, signalerer, at der er partier i det her Folketing – Enhedslisten, Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet og SF – som har et andet livssyn, et andet menneskesyn, og at det også manifesterer sig i nogle af ændringsforslagene. Her siger vi: Hvad er det, der er afgørende for, at vi kan sikre en holdbar velfærd i fremtiden? Det er bl.a., at vi øger forskningen.

Derfor har vi stillet et fælles forslag om at afsætte flere midler til forskning, så vi kan opfylde Barcelonamålsætningen ved en rimelig lineær indfasning af målsætningen.

Kl. 15.20

Det andet er, at vi som et af verdens rigeste lande har et ansvar for de allerfattigste. Derfor har vi foreslået at afsætte flere midler til ulandsbistanden, og vi har også et forslag om at øge den globale ramme. Det er ikke de store ting, men et signal, som viser, at der er en række partier i Folketinget, altså oppositionen, der har et andet livssyn, et andet menneskesyn, og at vi også har et blik for fremtiden.

En stor del af dagens debat har kredset om overholdelse af aftaler omkring den offentlige velfærd i kommuner og amter, hvor det igen og igen er blevet slået fast af regeringspartierne og

Dansk Folkeparti, at det er helt afgørende, at det offentlige forbrug kun stiger med 0,5 pct.

Så er spørgsmålet: Hvorfor egentlig det? Hvorfor er det så vigtigt, at vi kun vil lade udgifterne til de fælles værdier stige med 0,5 pct.: folkeskole, ældreomsorg, børn, bygninger osv., mens det private forbrug kan stige med 2,5 pct.? Kunne man ikke lave en anden fordeling, så de fælles værdier, som er forudsætningen for, at vores børn og børnebørn får en bedre fremtid, også bliver genstand for investering?

Men der har regeringen sagt nej. Det ønsker man ikke. Derfor har vi den her store diskussion. Den store diskussion i dag rammer kernepunktet, hvilket også må være en irriterende belastning for regeringspartierne og for Dansk Folkeparti: På trods af at vi har en god økonomi og faldende arbejdsløshed, så har hele fokus i dag været på den måde, som regeringen ønsker at misbruge Folketinget på med hensyn til indgreb over for kommuner og amter.

Det må da også være en lidt fantastisk situation at bringe sig selv i. Man har alle muligheder, alle kort på hånden, og så fordi man er nogle kyllinger, som ikke tør gå ud og tage en offentlig debat om de indgreb, der nu venter amter og kommuner, så gør et flertal i Folketinget det, at man misbruger parlamentet, fordi man ikke vil erkende, at demokrati er en besværlig ting, som kræver, at man også træffer beslutninger i Folketinget, også de upopulære beslutninger.

Derfor er jeg utrolig skuffet, og det har den konservative ordfører meget ret i. Jeg er faktisk meget indigneret og frustreret over, at retskafne folk i det her Folketing i den grad undergraver folkestyret og parlamentets grundlag for at kunne fungere. Derfor er det mig en gåde – og dog – men i hvert fald er det mig uforståeligt, at flertallet vil affinde sig med, at man fratager Folketinget den beslutning, som rettelig tilhører Folketinget, og overgiver den i en udefinerlig størrelse til en minister.

Med al respekt for ministeren er jeg faktisk ikke sikker på, at han er den rette at overgive den forvaltning. Ikke fordi det er den person, som nu er finansminister, men at give en minister en sådan beføjelse, uden at Folketinget har hånd i hanke med, hvordan den bliver forvaltet, er en meget, meget farlig udvikling. Der er ikke kommet et eneste argument frem i dagens debat, som skulle sige, at det er nødvendigt, at Folketinget afskriver sig selv den indflydelse. Intet!

Man kan diskutere, hvorvidt kommunerne skal overholde aftaler, hvorvidt der skal skæres